

festes patronals al faradelpatriarca 2007

AJUNTAMENT D'ALFARA DEL PATRIARCA

Plaça Sant Joan de Ribera, 4 46115 Alfara del Patriarca
Telèfon 96 139 19 46 Fax 96 139 56 61
E-mail afpatriarca@cv.gva.es

CORPORACIÓ MUNICIPAL

ENRIC M. CUÑAT
Alcalde

COMISSIÓ DE GOVERN

JESÚS GUANTER MARÍ
Delegat de Joventut
FRANCISCO PERIS LÓPEZ
Delegat de Serveis Urbans
LLORENÇ RODADO MORA
Delegat d'Urbanisme i Foment

REGIDORS

MARISA ALMODÓVAR TORRES
Delegada de Benestar Social
ANTONIO EGEA GARCÍA
Vies Públiques i Agricultura
ADRIÁN CARSÍ SERRA
MANUEL MIGUEL VALERO LLORIS
JOSE BOSCH BORRÁS
AMPARO FAULÍ FITÓ
ANTONIO ALÓS PALANCA

RICARDO PEINADO GONZÁLEZ
Secretari-Interventor

TELÈFONS D'INTERÉS

Emergències	112
Polícia Local	607 903 901
Consultori de Salut Alfara	96 139 44 12
Centre de Salut Moncada	96 130 02 99 / 16 89
Farmàcia Remedios Valls	96 139 43 74
C.P. San Juan de Ribera	96 139 31 67
C.P. Ramón y Cajal	96 139 09 29

Salutació de l'alcalde

Possiblement allò que dona raó de les festes és la celebració pública i col·lectiva d'unes mínimes identitats compartides. Fem festes amb aquells que són com nosaltres, amb els que convivim. I les volem fer com sempre s'han fet, en les mateixes dates i de la mateixa manera, fins al punt que innovacions recents són considerades tradicions de difícil modificació i cal mantindre-les perquè de tota la vida s'han fet així. Som poble d'Alfara i volem seguir sent-ho. Les festes són ocasió de recordar els nostres orígens, d'aferrar la nostra fidelitat a la nostra història i de renovar la nostra voluntat de convivència.

Alfara del Patriarca, la seua gent, es disposa, un any més, a celebrar les festes amb una sèrie d'actes que al llarg de l'any han anat preparant les distintes clavaries i associacions i que els veïns han ajudat a finançar. En nom de tots, vull agrair el treball i dedicació de tots els que han contribuït a l'organització de les festes.

Unint-me a les il·lusions amb què s'han programat els distintes actes vull invitar a tots els alfarers i alfareres i a quants ens visiten en estos dies de festa a què participen cordialment d'este temps compartit de records i d'història, de vivències actuals i d'esperances en un futur millor per a tots i que, entre tots, anem fent realitat.

Enric M. Cuñat
Alcalde

Salutació Regidoria de Benestar

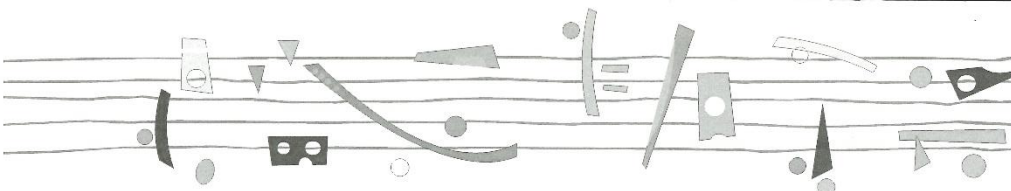
Per primera vegada vos salute, amb la il·lusió de qui entra de nou a l'Ajuntament amb l'oferiment de servei a la ciutadania i amb el desig d'escollir les iniciatives, els problemes i les actuacions dels distintes col·lectius esportius, culturals i festers.

Com cada any les festes no hagueren sigut possibles sense la participació dels festers i clavaries, que amb molta il·lusió aporten tot el seu esforç per a dur la festa endavant, sense oblidar les festes taurines, culturals i esportives i reconeixent el seu magnífic treball durant tot l'any.

Al llarg d'unes setmanes la vida del poble canviarà, de la normal tranquil·litat i silenci, passarem als sons de la música, a l'olor de la pólvora, a l'emoció i nerviosisme que provoca vore un bou al carrer, a la joventut amunt i avall participant en les diferents activitats destinades per a ells, als carrers tallats perquè es juga una partida de pilota o es fa un sopar a la fresca.....

"Estem en festes" i hem d'eixir al carrer a participar en tot allò que els clavaris i l'Ajuntament han organitzat per a tots els veïns i veïnes, la festa es alegra, alegra que hem de compartir. Per això, des de'ací vos convida a participar i a disfrutar al màxim de les festes d'enguany.

Marisa Almodóvar
Regidora de Benestar

Felices festes

No pot expressar-se un desig amb major probabilitat de consens, ja que en el desig de ser feliç hem coincidit sempre tots, coincidim i coincidirem. I en esta perspectiva s'emmarquen també les benaurances de l'Evangeli que no són una moral, no són una filosofia ni són un anunci per als cristians en exclusiva, ja que van dirigides a tota persona, creient o no. Són l'experiència de Jesús de Natzaret que durant trenta anys entre gent no selecta, aprén com és l'home i la vida.

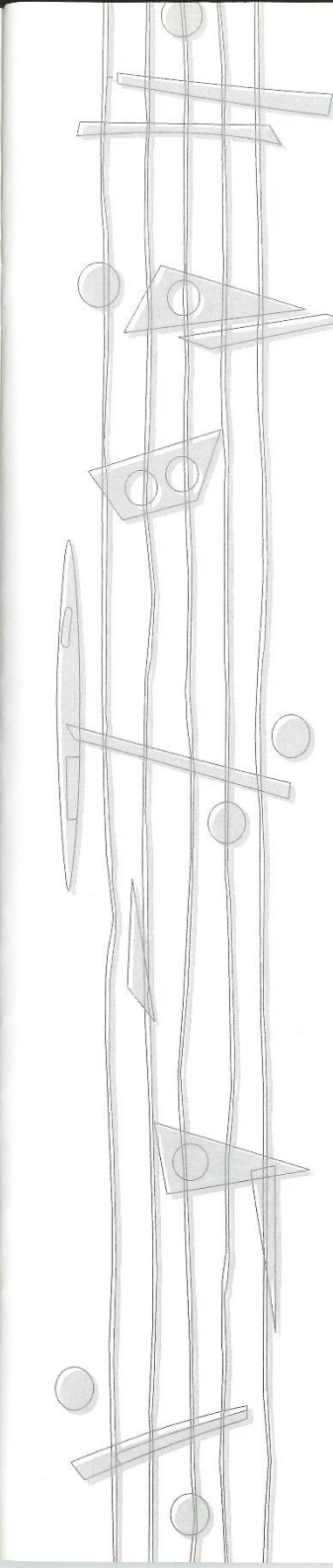
Igual que diem "Felices Festes" diem feliç collita, feliç matrimoni, feliç curs acadèmic, encara que, en el fons, creiem més o menys en el bon resultat de la collita segons vegem la disposició de la persona que ha d'aconseguir eixe final feliç; i per a quan la indolència preval sobre l'entusiasme esforç diem frases iròniques tals com: "ja te val" "Que Déu t'escolte" o, com deien els clàssics, "Harta mala ventura llevas", perquè estem convençuts que el final feliç no depèn de l'atzar, sinó de l'autodisciplina, del treball, de la intel·ligència, de la preparació pròxima i sobretot remota. Un sacerdot virtuós nascut a Alfara solia dir als seus nebots: "Mane qui mane, alça't matí". Si, com passa als contes, el llaurador poguera parlar amb els seus camps i els preguntara: "¿què m'heu de donar enguany?" de segur que rebria com a resposta la repetició d'esta mateixa pregunta "¿però què ens has de donar tu?". Certament, no es pot esperar el mateix d'una terra de secà que d'una de regadiu; no pot l'estudiant de les últimes nits sense dormir esperar els mateixos resultats que qui ha invertit avarament cada minut durant l'any sencer.

Però, si tots coincidim en voler ser feliços, ¿com és que la immensa majoria no ho aconseguim i inclús en ocasions malbaratem la nostra pròpia vida, convertint-nos en el nostre pitjor enemic? Pascal Bruckner en l'obra *La euforia perpetua* ens diu que és un gran error convertir la felicitat en una "obligació"; que és un contrasentit voler convertir en èxit programable el que només es pot experimentar com a regal i com a agradable sorpresa. "Perquè jo siga feliç s'han d'acomplir estes condicions", però este intent està abocat al fracàs perquè no depèn de mi que estes condicions es complisquen.

Les benaurances de l'Evangeli són l'aposta de Jesús per la felicitat, si bé cada un de nosaltres ja té les seues pròpies benaurances que no coincidixen en absolut amb les de Jesús. Una mirada al nostre voltant és suficient per a saber que la nostra aposta no és vàlida; però seguim apostant per ella. En canvi, ens sembla un disbarat l'aposta de Jesús abans inclús de posar-la a prova. Però, els qui s'han determinat a posar-la en obra il·luminen la història a través dels segles, mereixen la nostra veneració com a sants. Buscant el bé suprem, lluiten contra el mateix cor (que tendix a competir en lloc de compartir la vida de forma fraternal i gratuïta); no fugen de la pobresa, ni del qui patix, no deixen de construir la pau, que s'ha de fer, que està sempre per fer, com estan per fer les escultures contingudes dins del bloc de pedra com deia Miquel Àngel; però que no exigixen res més que "saber llevar la pedra que sobra" per a poder contemplar el seu "Moisés", el seu "David" o la seua "Pietat". Perquè la proposta de Jesús isca endavant no és imprescindible que tot rode al meu favor, hi ha prou amb considerar la vida dels altres tan important com la pròpia, recuperant així al germà.

Déu vulga que als Sants, les festes dels quals anem a celebrar, els permetem col·laborar amb nosaltres en l'eliminació de la pedra que sobra en cadascun, per tal que aparega la verdadera "imatge de Déu" que som, reflectint en la nostra vida el que és distintiu propi de Déu: intel·ligència, i llibertat per a amar a fons perdut.

Álvaro Martínez Soriano
Rector

Programa de Festes Festes i associacions Fulls Literaris Poemes

DISSABTE 11

20:00 hores Comencen les 24 hores de futbol-sala al Poliesportiu Municipal. Organitzat per les Filles de Maria, els Clavaris de Santa Bàrbara i els Clavaris de la Mare de Déu del Roser.

DIUMENGE 12

17:00 hores Partida de Pilota Valenciana a llargues i ratlles al carrer Major. La partida serà entre Malia (saque), Isaac (resto), Pau-Joanvi (mitgers) contra Martinez (saque), Santi (resto), Victor-Emilio (mitgers). Organitzada pel Club de Pilota Valenciana d' Alfara del Patriarca.

20:00 hores Gran final de les 24 hores de futbol-sala.

DILLUNS 13 INICI CAMPIONAT JOCS DE TAULA

17:30 hores Sorteig i començament del campionat de jocs de taula al centre de reunions de la Casa de Don Emilio.

DIMARTS 14

13:00 hores Volteig de campanes i disparà de salves anunciant la festa de la Mare de Déu d'Agost.

18:00 hores Campionat de Jocs de Taula

18:00 hores Cercavila d'alfabegues fins l'església. Queden invitades totes les xiquetes i dones que vulguen anar mudades amb el vestit regional, així també els xiquets i homes.(cas de voler participar comuniquen-ho a qualsevol clavariessa.)

Tot seguit, al carrer Santa Bàrbara, es repartirà orxata i fartons.

DIMECRES 15 FESTA MARE DE DEU D'AGOST

18:00 hores Final del campionat de jocs de taula i lliurament de trofeus a la sala de reunions de la Casa de Don Emilio.

19:00 hores Arreplega de les clavariesses acompanyades per la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.

20:00 hores Santa Missa, en honor a la Mare de Déu d'Agost, cantada per la Coral Joan de Ribera.

21:00 hores Processó a la Mare de Déu, acompanyada per "Els Cabuts dels Ximirers" de Castelló de la Ribera, amb la col·laboració del SARC. En acabar aquest acte, al lloc de costum, mascletà mixta a càrrec de la Pirotècnia Caballer de Moncada.

23:15 hores NIT DE TEATRE. Als jardins de l'Ajuntament es representarà "La meua filla és un sargento" sainet en valencià, original de Pilar Calvo, protagonitzat pel grup de teatre "Lo Nostre".

DIJOUS 16

19:00 hores Campionat de frontennis, al frontó municipal.

21:00 hores ALFARA-ROCK al parking del CEU. Organitzat per les Filles de Maria i els Clavaris de Santa Bàrbara, i amb la col·laboració de la Regidoria de Joventut.

DIVENDRES 17 FESTA DELS MAJORS

11:00 hores Celebració cristiana d'Acció de Gràcies per la vida. Missa i sagrament del confront dels malalts.

21:00 hores Sopar per als Majors, als jardins de l'Ajuntament. Organitzat per l'Ajuntament i la Unió Democràtica de Jubilats i Pensionistes, amb la participació dels festers joves i diverses associacions.

DISSABTE 18 BOUS

18:00 hores Baixada de dos caixons.

18:30 hores Solta de vaques i dos bous en punta. Peña Taurina Alfarense.

22:30 hores Concert de Festes ofert per l'Agrupació Musical de Alfara del Patriarca, als jardins de l'Ajuntament.

00:30 hores 3 bous embolats. Peña Taurina Alfarense.

DIUMENGE 19

10:30 hores Volta Cicloturística al Terme d'Alfara, organitzada pel Club Cicloturístico Alfarense i patrocinat per l'Ajuntament. Eixida des del poliesportiu. Al finalitzar es repartiran entrepans i refrescos als jardins de l'Ajuntament per a tots els participants.

17:30 hores Campionat de futbol 3x3. Als carrers propers al CEU.

DILLUNS 20

10:30 hores Parc Infantil « ALBA 1a » per a tots i totes les xiquets/etes amb atraccions unflables, tren búfalo i altres atraccions més en els Jardins Municipals. Organitzat pels Clavaris de la Mare de Déu del Roser, amb la col·laboració de l'Ajuntament i patrocinat pel SARC.

13:00 hores Senyal anunciant la Festivitat de Sant Vicent Ferrer.

17:00 hores Continua el Parc Infantil als jardins de l'Ajuntament.

18:30 hores Repartiment d'orxata als jardins de l'Ajuntament ofert pels Clavaris de Sant Vicent.

21:30 hores Trasllat de la imatge Sant Vicent, des de l'església fins al domicili del clavari major (Carrer Ausiàs March, 9).

DIMARTS 21 FESTA DE SANT VICENT FERRER

08:00 hores Despertà pels carrers de la població.

11:30 hores Campionat de Natació a la piscina municipal.

13:00 hores Volteig de campanes anunciant la Festa de la Mare de Déu del Roser.

19:00 hores Arreplega dels clavaris acompanyats per la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.

20:00 hores Missa cantada per la coral Sant Joan de Ribera. Al finalitzar la missa sorteig de la imatge del Sant entre els xiquets inscrits a la confraria.

21:00 hores Processó de Sant Vicent. En acabar, gran final de focs d'artifici per la pirotècnia Caballer de Moncada.

22:00 hores Trasllat de la imatge de la Mare de Déu del Roser fins al domicili dels clavaris majors al carrer Santa Bàrbara.

23:30 hores PLAY-BACK als jardins de l'Ajuntament, realitzat i interpretat pels Clavaris de Sant Vicent. S'hi repartiran entrepans i refrescos per a tots els assistents.

DIMECRES 22 FESTA MARE DE DEU DEL ROSER

06:00 hores Cant de l'Aurora.

08:00 hores Despertà pels carrers del Poble.

11:00 hores Cercavila pels carrers del poble arreplegant els clavaris amb l'acompanyament de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.

- 12:00 hores Missa en honor a la Mare de Déu del Roser.
 13:00 hores Volteig de campanes anunciant la festa de la Immaculada Concepció.
 14:30 hores Disparà d'una traca des de l'església fins al parking del CEU on es donarà eixida a una gran Mascletà a càrrec de la Pirotècnia Antonio Caballer.
 20:00 hores Arreplega dels clavaris i claviresses, acompanyats per la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.
 21:00 hores Solemne processó en honor de la Mare de Déu del Roser.
 22:00 hores SOPAR A LA "FRESCA".
 23:00 hores Grandiós Castell de focs d'artifici a càrrec de la Pirotècnia Antonio Caballer i oferit pels Clavaris de la Mare de Déu del Roser.
 23:30 hores Macro disco-mòbil a càrrec de RSM Producciones, on estarà garantida la diversió i la festa per als assistents. Organitzat pels Clavaris de la Mare de Déu del Roser. Al parking del CEU.

DIJOUS 23 FESTA FILLES DE MARIA

- 05:00 hores Cant de l'Aurora.
 10.30 hores Arreplega de les claviresses pels carrers del poble, amb l'acompanyament de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.
 11.30 hores Solemne Missa de la Immaculada Concepció cantada per la Coral Joan de Ribera d'Alfara del Patriarca.
 13:00 hores Volteig de campanes anunciant la Festa de Sant Bertomeu.
 20:00 hores Arreplega de les claviresses i passacarrer pels carrers del poble.
 21:00 hores Solemne Processó de la Immaculada Concepció, amb la participació de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca. A continuació, Castell de focs d'artifici a càrrec de la Pirotècnia Turis.
 22:00 hores SOPAR A LA "FRESCA".
 22:15 hores Trasllat de la imatge de San Bertomeu fins a la casa del clavi major, carrer Don Emilio Ramon Llin nº23.
 24:00 hores Gran Disco-mòbil al parking del CEU. Organitzada per les Filles de Maria.

DIVENDRES 24 FESTA SANT BERTOMEU

- 07:00 hores Despertà pels carrers del poble.
 11:00 hores Unflables aquàtics als xiquets i xiquetes a la piscina municipal. Organitzat pels Clavaris de Santa Bàrbara i els Clavaris de Sant Vicent.
 11:00 hores Trasllat de la imatge de Sant Bertomeu fins l'església.
 11:30 hores Missa solemne de Sant Bertomeu Apòstol titular de la parròquia i patró del poble.
 13:00 hores Volteig de Campanes anunciant la festa de Santa Bàrbara, patrona del poble.
 18:00 hores Cucanyes per a tots els xiquets i xiquetes al poliesportiu. Organitzat pels Clavaris de Santa Bàrbara i els Clavaris de Sant Vicent.
 20:30 hores Arreplega dels clavaris i passacarrer pels carrers del poble.
 21:00 hores Processó en honor a Sant Bertomeu.
 22:00 hores Trasllat de la imatge de Santa Bàrbara fins a la casa del clavi major, carrer Major nº60, amb focs d'artifici i l'acompanyament de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.
 23:00 hores Castell Mixt de focs d'artifici, a càrrec de la Pirotècnica Antonio Caballer.

23:00 hores Als Jardins Municipals tindrà lloc l'actuació de ballet del grup *Podilla* d'Ucraïna dins del Festival Internacional de Folklore que organitza la Federació de Folklore de la Comunitat Valenciana. Patrocina l'Ajuntament d'Alfara del Patriarca.

DISSABTE 25 FESTA DE SANTA BARBARA

- 07:15 hores "Gran Despertà" per tots els carrers de la població. En acabar aquesta, anirem a desdejunar tots els clavaris.
 11:00 hores Parc infantil als jardins de l'Ajuntament. Organitzat pels Clavaris de Sant Bertomeu.
 16:00 hores Continuació del parc infantil fins a les
 18:15 hores Arreplega dels clavaris amb acompanyament de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.
 18:30 hores Tallers infantils als jardins de l'Ajuntament. Es repartirà orxata i fartons a tots els assistents. Organitza festers de Sant Bertomeu.
 19:30 hores Solemne Missa en honor a la Santa Patrona.
 21:00 hores Solemne Processó en honor a Santa Bàrbara, amb la participació de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.
 Al finalitzar es dispararà un castell de focs d'artifici com a final de festa.
 22:00 hores SOPAR A LA "FRESCA".
 23:30 hores "Nit Percu-ètnica" a càrrec de "ZEN110", grup musical que combina diferents estils com el jazz o ritmes ètnics amb la percussió com a element totalitzador. Patrocinat per l'Ajuntament d'Alfara del Patriarca.

DIUMENGE 26 FESTA DE SANT JOAN DE RIBERA

- 11:00 hores Missa en honor a Sant Joan de Ribera.
 20:30 hores Cercavila de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca, arreplegant els clavaris i festers des dels domicilis dels clavaris majors.
 21:00 hores Solemne processó, acompanyats pel Grup de tabal i dolçaina "RUSAFA-FA", amb la col·laboració del SARC. Amb la participació de tots els festers d'enguany, acompanyats per la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.
 23:00 hores PLAY-BACK als jardins de l'Ajuntament. Organitza la Falla "La Unió".

DILLUNS 27 FINAL DE FESTA

- 18:00 hores CABALGATA final de les festes amb la participació de totes les agrupacions festeres.
 23:30 hores NIT DE DISFRESES. Desfilada de totes les festes d'enguany pels carrers de la població al ritme d'una batukada amb ballarins i ballarines de capoeira. Anirà des de la plaça de l'església fins al parking del CEU on hi haurà un fantàstic disco-mòbil. Organitzat per les Filles de Maria, Clavaris de Santa Bàrbara, Clavaris de la Mare de Déu del Roser i patrocinat per ZULEMA i VIDALINY S.L. Al llarg de la nit es farà entrega dels trofeus de les 24 Hores.

Clavariesses de la Mare de Déu d'Agost

Clavariessa Major:
Mª Victoria Rodríguez Muñoz

Clavariesses:
Rosario Barat Dolz
Pilar Cabo Pérez
Raquel Cuevas Camps
Mª Consuelo Cuñat Ros
Luisa Duato Chapa
Mª Dolores Épila Gómez
Mª Amparo Estellés Martínez
Consuelo Marqués Gimeno
Mª Amparo Valero Lloris

Col·laboradores:
Amparo Gascó Marqués
Mª Àngeles Gascó Marqués
Mª Amparo Ibáñez Estellés
Ana Mª Consuelo Sanfrancisco Sepúlveda
Nieves Sanfrancisco Sepúlveda

Alfàbega

Alfàbega de canyes i de fang
que lluites per pujar al firmamnet,
camí que sols s'esdevé
amb suor de vells artesans.

Llabor de laborioses mans
que intenten traslladar el vessament
de delicades hores, la sement,
convertint-la en un verd plany.

aixeca, aixeca les veus
que ixen de la teua sang!
I junt amb el tue missatger

que brinca pels voltants,
amera el teu alé
el meu cor d'enamorat.

Alberto Mª Obrer Valero

Festers de Sant Vicent

Clavari Major: Rubén Albert Casans

Clavaris:
Lluís Alós Serrano
Ricardo Andreu Alós
Mª Teresa Andreu Romero
Chelo Boix Palanca
Bàrbara Bosch Lluna
Cristina Conejero Muñoz
Àfrica Cuquerella Roig
Sandra Durá March
Minerva García Bernabé
Sara Esteve Cuñat
Javier Jiménez Marqués

Festers de la Mare de Déu del Roser

Clavaris Majors: David Quiles Cataluña
Mónica Navarro Rodríguez

Clavaris: Adela Guillem Gabarda
Pedro Bosch Gómez
Mª Victoria Gisbert Próper
Francisco González Gascón
Lourdes Mª Martínez Gascó
Joaquín Gisbert Prósper
Mayte Gutierrez Caballero
Vicente Afonso Martínez
Xelo López Chapa
Laura Sansilvestre Casaña
Raquel Company Delegido
José Vicente Belenguer Valero
Vicente Bravo Martí
Eduardo Martí Merino

Col·laboradors: Elena Mateo Lloris
Alfonso Adán Gómez

Clavaris de Sant Bertomeu

Clavari Major: José Vicente Cataluña Andrés

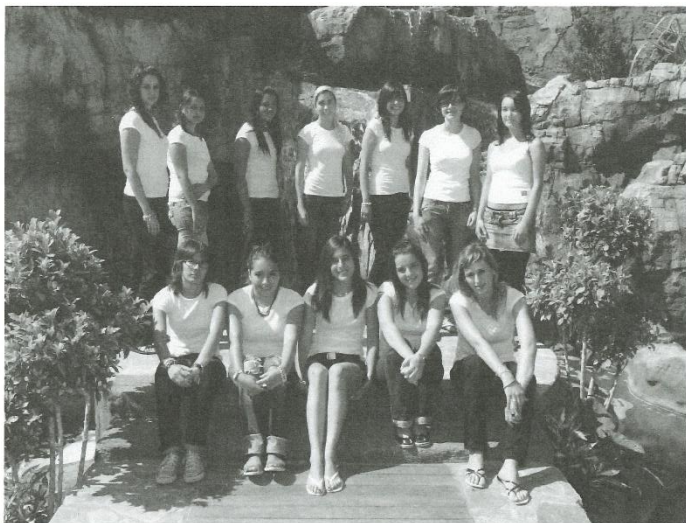
Clavaris: José Bailach Bargues
Santiago Casans Marqués
Enrique Cuñat Pomares
Antonio Cano Mejías
Vicente Huguet Berga
Rafa Marqués Brisa
José María Marqués Gascón
Carlos Marqués Sanz
Enrique Marqués Sanz
Carlos Seguí Marí
José Vicente Palanca Odena

Filles de Maria

Clavariessa Major: Maria del Mar Orts Pérez

Clavariesses:
 Maria Alós Roselló
 Núria Bernabé Estellés
 Eva Cabo Bailach
 Bea Cuquerella Soriano
 Rebeca Delgado de Molina Marqués
 Victoria Gil Sáez
 Charo Marco Muñoz
 Lucía Marqués Martí
 Mireia Marqués molins
 Tania Ros Cano
 Blanca Sanfèlix Pastor

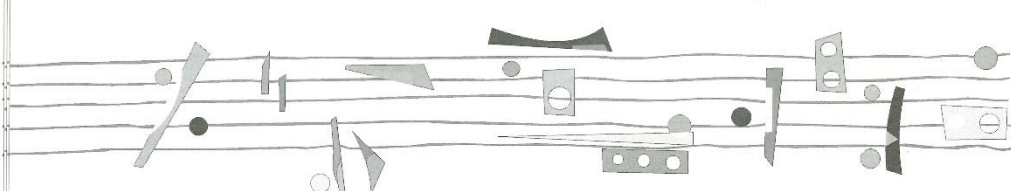

Clavaris de Santa Bàrbara

Clavari Major: Pedro Enrique Martín Alonso

Clavaris:
 Màxim Alandes Épila
 Jorge Albert Bosch
 Rafael Amador García
 Benjamín Barrachina Pascual
 Juan Giner Navarro
 Juan Gómez Ruiz
 Lluís Morelló Tomàs
 Víctor Morente Alfonso
 César Morente Alfonso
 Javi Navas Fabregat
 Paco Picó Navarro
 Dani Rodríguez López
 Israel Rodríguez Valls
 Jorge Ruano García
 Jose Ramón Sanchís Azañón
 Quique Sanjuán Navarro
 Sergio Valencia Cabo
 Alejandro Valls Plasencia

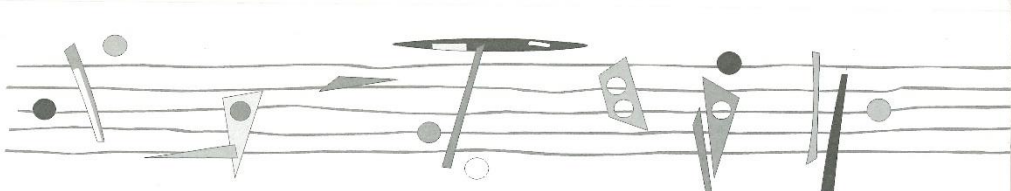

Clavariesses de la Mare de Déu dels Desemparats

Clavariessa Major: Patrocinio Lapiedra Martínez

Clavariesses: Amparo Abad Belmonte
Obdulia Alcaide Hernán
Mª Amparo Camps Blasco
Filomena Camps Pérez
Filo Pascual Bailach
Mª Victoria Pérez Mateu
Matilde Tena Expósito
Luisa Vergaz Martínez

Bodes de Plata 1982 - 2007

La banda de música és de tots

La banda és un signe d'identitat que reflecteix la cultura i, alhora, confereix un prestigi social. És difícil trobar un poble que no tinga banda. El sentiment que provoca en els veïns és el de proximitat i el d'una certa propietat compartida *"la banda és de tots"*.

Tots som conscients que mantindre una societat musical requereix temps i diners. Temps, ja que formar un músic costa anys, i mantindre una banda suposa més anys. Diners, perquè és molt important l'esforç econòmic que realitzen tant els músics i les seues famílies com la Societat. En este punt sí que vull donar les gràcies a l'ajuntament i a la diputació perquè amb les seues subvencions aconseguim quadrar els comptes de resultats.

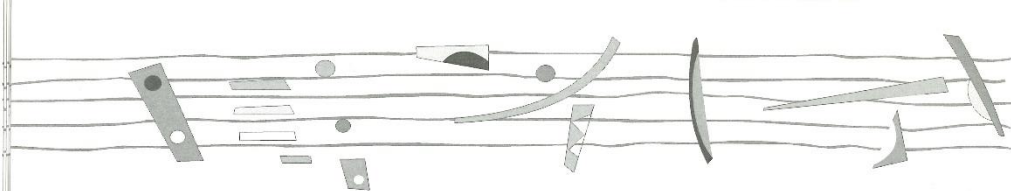
Han passat quatre anys ja. Quatre anys des que vaig començar com a membre de la junta directiva. I el primer pensament que em ve al cap és: Què ha passat des d'aquell moment? Probablement res important als ulls de molts, però sí que coses importants per a mi.

Admiradora dels que converteixen els somnis més difícils en realitat i dels que prefereixen fer el camí en compte d'esperar que les coses succeïsquen, afronte esta nova etapa amb ganes i il·lusió. I com algú va dir *"La nostra recompensa es troba en l'esforç i no en el resultat. Un esforç total és una victòria completa"*.

Què queda?: Intentar mantindre esta societat més viva i tractar d'animar més persones a col·laborar i unir-se al nou projecte que comencem i, qui sap, només el temps dirà.

Inmaculada Rodríguez
Presidenta de l'Agrupació Musical Alfara del Patriarca

Club de Pilota Valenciana

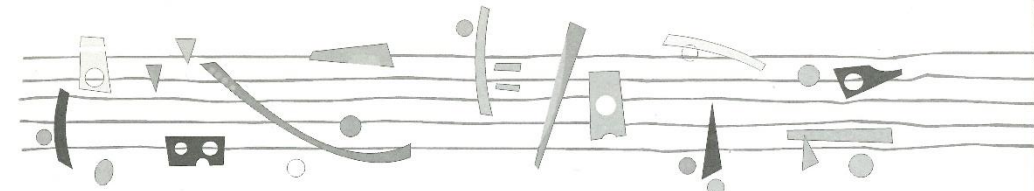
Després d'uns quants anys de trajectòria, el Club de Pilota d'Alfara del Patriarca ha aconseguit objectius realment importants, que li han procurat un nom dins l'àmbit provincial. Moltes han sigut les alegries que en els últims anys ha viscut el nostre club de pilota. Seguim amb l'excel·lent camí emprés l'any passat, quan varem pujar a tercera categoria. Enguany els bons resultats han seguit, ja que un dels nostres equips ha aconseguit entrar en la segona categoria de la lliga de galotxa més important del país.

Encara que hem recorregut un difícil camí per poder gaudir ara d'aquests bons resultats, sabem que ens queda molt per jugar i molts més trofeus que aportar al nostre club. Participem anualment en dos trofeus de galotxa que organitza la federació: "El corte Inglés" i "Trofeu Interpobles EDICOM". A més, enguany, participarem per primera vegada al campionat d'escala i corda per a aficionats. Però no sols els nous reptes són els que dinamitzen la vida del nostre club, sinó que tenim altres projectes a banda dels estrictament competitius. El Club de Pilota d'Alfara té especial interès en començar de nou l'escola de pilota valenciana per a xiquets al nostre municipi. Durant uns anys va funcionar i considerem que amb l'esforç de tothom aquesta iniciativa pot ser una realitat a Alfara i, a més, amb molts bons resultats. No podem oblidar que Jose (Pepet), que és pràcticament ja una figura d'aquest esport, va sortir de l'escola de pilota d'Alfara. Per aquest motiu és important donar una formació als xiquets interessats en aquest esport i motivar-los per a que el practiquen. Considerem que un esport autòcton com aquest, sols pot continuar viu si les noves generacions el viuen i el senten com a propi.

A més de les iniciatives, reptes i il·lusions, el Club de Pilota d'Alfara del Patriarca també té unes necessitats que cobrir, com per exemple una pista on dur a terme els objectius que ens marquem any rere any.

El Club agraeix la comprensió rebuda els anys anteriors per part dels veïns del carrer Mestre Palau, els quals han sigut els més participats dels esforços i èxits del Club. Encara que, durant aquest últim any, ni els veïns d'aquest carrer ni la resta del poble ha pogut gaudir dels èxits aconseguits pel nostre equip, ja que els treballs de restauració de l'avinguda 1r de Maig han obligat el nostre club a jugar a Vinalesa, per a no entorpir la circulació al poble.

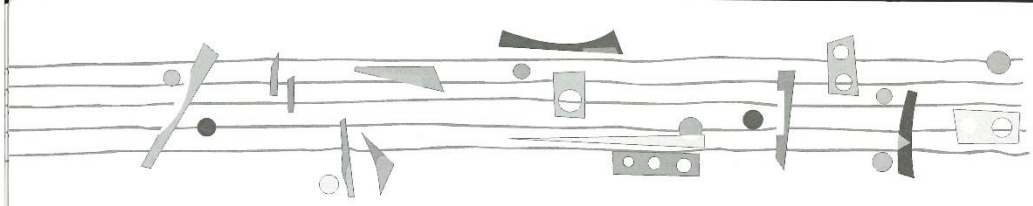
Sols ens queda convidar-vos a tots i a totes a la ja tradicional partida de llargues i ratlles que organitzem tots els anys al carrer major amb motiu de les festes patronals i que gaudiu amb nosaltres de l'emoció i la intensitat de la pilota valenciana. Bones festes a tothom!

Peña Taurina Alfarense

Penyistes: Enrique Murillo
Inma Cifuentes
Amparo Amador
Vicente Górriz
Paco Medina
Jonathan Martínez
Sergio Calabuig
Juanvi Deval
Jose Manuel Murillo
Vicente Taroncher
Kike Murillo
J. Javier García

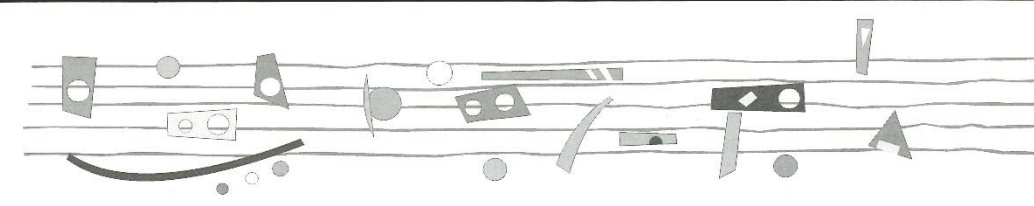
Col·laboradors: Rafael Gasent
Alberto Ros
Emilia Cabo
Pepe Palau
Teodoro Martínez
Ana Murillo
José Borrás
Francisca Salmerón
Concha Gabarda
Vicente Zamorano
Enrique Domenech
Ivanka Taroncher
Lidia Rivera

Comissió de Bous 2005

President: Vicente Holgado Granell
Tresorer: Salvador Sansilvestre Marqués
Secretari: Víctor Ibañez Estellés
Vocals: Miguel Amador García
Vanesa Bondía
Ángel Ferrer
Vicente García Beltrán
Antonio García Ruano
Manuel Navarro Heredia
Ximo Rocher Hernández
Juan José Taroncher Arnau

Col·laboradora: Amparo Campos Fort

La casa del Dr. Navarro, seu actual de l'ajuntament

Al número quatre de la plaça Sant Joan de Ribera d'Alfara del Patriarca, està situat l'Ajuntament de la població. Aquest edifici no sempre ha sigut ajuntament, es va concebre com a vivenda particular i va ser un encàrrec del Dr. D. Vicente Navarro a l'arquitecte valencià Antonio Gómez Davó l'any 1917. Les obres de condicionament del edifici per a ús com a actual ajuntament, van ser projectades per l'arquitecte Jorge Stuyck, als anys setanta.

L'obra d'adequació va ser molt respectuosa amb l'original existent i per això ens podem fer una idea quasi exacta de com era l'edifici acabat de construir. A banda de redistribucions interiors per a poder adaptar l'edifici al seu nou ús, l'arquitecte va procurar respectar i restaurar les parts d'obra que es conservaven originals. Així l'accés i l'escala presenten el mateix aspecte i, pel que fa a la frontera, l'arquitecte simplement va afegir el balcó que ha de tindre tot ajuntament, per a la qual cosa va aprofitar els antics buits de finestra i els va convertir en portes, simplement degollant-los per la seua banda inferior, sense afegir res ni eliminar cap dels elements originals.

L'edifici és eclèctic, estil de difícil classificació que es va desenvolupar a Europa i Amèrica des de la primera mitat del segle XIX fins als anys cinquanta del segle XX aproximadament. I és de difícil classificació perquè consisteix a triar elements d'edificis de qualsevol període o civilització de la història de l'arquitectura i combinar-los de manera que el resultat siga un edifici d'aspecte bell o agradable. Açò dona com resultat una multiplicitat d'aspectes diferents, quasi un per a cada projecte.

Dins de la família de tendències eclèctiques, l'edifici resulta nou a la València del seu temps. La tendència més estesa als eixamples de les ciutats espanyoles i la que s'impartia als alumnes de l'escola d'arquitectura, era la de l'anomenat "estil francès" o "internacional". En canvi, l'edifici d'Alfara, primer projecte de l'arquitecte Gómez Davó, s'aparta de la línia general. El motiu té el seu origen en la recerca generalitzada, als diferents països i regions d'estils autòctons, és a dir, una manera de personalitzar el llenguatge eclèctic i treballar en un estil que s'adaptara a les peculiaritats del clima i de paisatge de cada lloc.

Gómez Davó, acabat de titular en 1917, estava impactat, sens dubte, per la ponència exposada al Congrés Nacional d'Arquitectes de Sant Sebastià de 1915, de l'arquitecte andalús Aníbal González i del càntabre Leonardo Rucabado. En ella, ambdós arquitectes proposaven una ruptura amb el "eclecticisme internacional" i animaven els arquitectes a què buscaren un llenguatge vernacle, d'acord amb el paisatge, les tradicions i el territori on estaven treballant.

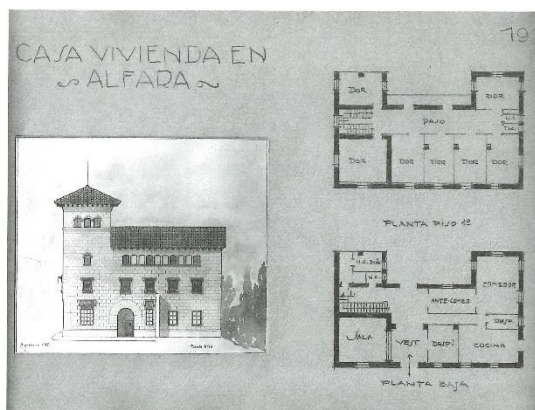
A finals del segle anterior, ja s'havien definit els estils plateresc i neomudèjar com els més representatius de la tradició espanyola, Per la seua part, l'arquitecte català Elías Rogent havia suggerit que, pel que fa a l'arquitectura, Espanya era un mosaic de cultures,

i era més apropiat buscar llenguatges regionals. A Catalunya se van inclinar pel gòtic, tractant de recuperar el passat medieval esplendorós de Catalunya. A València, en un primer moment, també es va optar per treballar amb aquest estil posant especial atenció en les peculiaritats diferencials dels edificis valencians.

El primer a treballar d'aquesta manera a València, aplicant-ho a arquitectura no religiosa, va ser l'arquitecte municipal Francisco Mora, en el seu projecte per al Palau Municipal que va dissenyar per a l'Exposició Regional Valenciana de 1910 i que està situat a l'actual plaça de Galícia de la ciutat de València. Este edifici, en la seua decoració, pren elements d'edificis gòtics valencians com la Llotja o el Miquelet. A aquest edifici del Palau de l'Exposició, van seguir altres de vivendes, a com ara el primer edifici per a l' "Equitativa" en la confluència de l'actual carrer de Correus amb la plaça de l'Ajuntament en la ciutat de València.

En aquest context no ha de sorprendre que l'arquitecte Gómez Davó, acabat de titular, proposara al seu client l'ús d'aquest llenguatge medieval, que va utilitzar només en esta ocasió. La resta del seu exercici professional va intentar desenvolupar un estil valencià associat a l'arquitectura barroca.

El solar on s'ubica l'edifici ocupa una posició cantonera, donant la seua frontera lateral al carrer Juan Gironés (l'actual carrer Bonifaci Ferrer), i la principal a la plaça de l'Església. En esta última, centre del poble, està el palau del Patriarca Sant Joan de Ribera. És un edifici molt senzill, amb un volum compacte i contundent del que només sobreix una torre d'escassa altura. El palau domina la plaça del poble ja que es desenvolupa en tot el seu costat major. L'arquitecte dissenya un volum semblant al de l'edifici existent i el vesteix amb elements neogòtics que realitza l'artesà local José Sesé Domínguez. Estos elements són bàsicament grotescos i motlures agrupats al voltant dels buits, quedant els llenços o panys muraris totalment nets, la qual cosa dóna a l'edifici un cert parentiu amb edificis gòtics valencians com la Llotja de la capital.

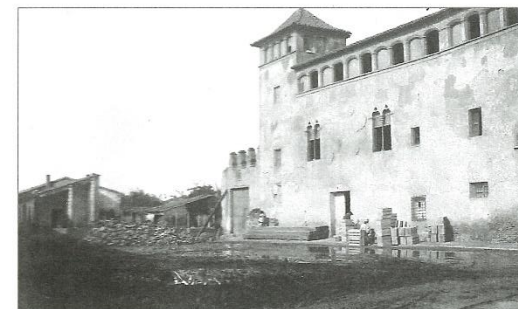
El programa que resolía la vivenda per al Dr. Navarro era el següent: S'accedix a l'edifici per planta baixa, ingrés que s'ha respectat. En esta planta estaven únicament situades les peces corresponents a la zona de dia de l'edifici, a saber: Vestíbul, sala, cuina, menjador, avantsala de menjador i dos rebosts, un més gran situat a un costat de l'accés i un altre menor entre menjador i cuina. A l'accés estaven també l'escala per a pujar a les plantes superiors i, darrere d'ella, el bany i l'excusat, situats en compartiments separats.

A nivell funcional, la sala està separada de la resta del programa de planta baixa i a l'esquerra de l'accés. Amb claredat, està concebuda com un despatx o sala per a rebre i per això directament relacionada amb l'exterior. Esta sala es conserva en la seua ubicació.

Les altres habitacions es plantegen a la dreta de l'accés. Són més privades que la sala i estan ben relacionades entres elles. El menjador i la cuina es comuniquen a través d'un corredor on es trobava el rebost xicotet. Es podia accedir directament a aquest corredor des del vestíbul, que repartia les circulacions a la sala, el corredor de cuina, l'avantsala de menjador, el corral, l'escala i l'excusat. D'aquesta manera el vestíbul es configura com un distribuïdor que aconseguix que no s'encreuen circulacions i que l'accés a cada zona siga directe i sense interferir en el funcionament de les altres peces. En la primera planta estava situada la zona de nit, destinada íntegrament a dormitoris (set unitats) i un excusat i tocador (separats), un corredor repartia les circulacions als dormitoris. L'escala es desenvolupa fins a la planta segona destinada a cambra. Des d'aquesta planta s'accedix a la xicoteta torre.

En resum, esta mansió era un edifici còmode per a habitar, amb l'espai separat en zones de dia i de nit, sense intrusions. Ben distribuït i amb totes les peces ventilades directament a l'exterior, d'acord amb els plantejaments higienistes desenvolupats en el segle anterior i que l'arquitecte coneixia bé. L'edifici està ben concebut i magníficament executat pels seus constructors, només cal veure el seu grau de conservació per a fer-se una idea de la solidesa i bondat constructiva.

Una peça que han recuperat les corporacions municipals d'Alfara, restaurant-la i donant-li un ús, que farà que l'edifici romanga com una peça del patrimoni històric de la comarca.

Antonio Gómez
Arquitecte

El rellotge de sol del convent de Sant Dídac

El llibre de festes de 2005 recollí dos articles sobre l'exconvent franciscà de Sant Dídac d'Alfara, un monument històric i artístic que aleshores deixava de tenir un ús industrial. Al nostre treball esmentàvem un rellotge solar que hi ha pintat al mur del campanar, mirant a mig dia, tot just davall de la sala de campanes i sobre la teulada de la nau del temple. Qualsevol que torne al poble pel camí de Sant Dídac, des de Benifaraig o Carpesa se n'haurà adonat fàcilment de la presència d'aquest rellotge semiesborrat, testimoni de l'antiga vida conventual.

La majoria de convents tenien un rellotge de sol mirant al claustre, no gaire lluny de l'espadaña o el campanar. El rellotge de Sant Dídac s'albira perfectament des del claustre i també des de l'horta, de manera que servia alhora als frares i als llauradors que alçant la mirada podien saber quina hora era.

Aquest rellotge de la comunitat franciscana regulava la vida conventual i el ritme dels oficis religiosos. Ens trobem, per tant, amb un rellotge vertical meridional, de forma semicircular, dividit en dotze parts, amb 15° per hora, és a dir, 6 hores a cada banda. L'estilet de ferro que indicava l'hora no s'hi conserva. El fet que el rellotge estigués pintat al mur de migdia facilitava que rebés el màxim d'insolació possible. Els números horaris eren àrabs i encara s'hi conserven uns quants llegibles. La seqüència horària degué ser així:

6 7 8 9 10 11 12 1 2 3 4 5 6

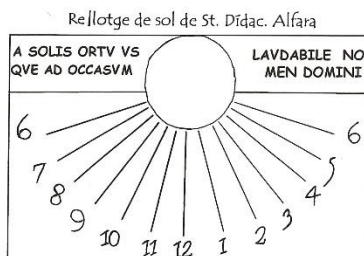
Hi tenia també una inscripció, igual que la majoria de rellotges solars antics. Per exemple, al rellotge solar de l'església

de Sant Jaume de Villena llegim: DIES HOMINIS BREVES SVNT, els dies de l'home són breus. L'estat de conservació del rellotge d'Alfara deixa identificar algunes lletres (a la banda esquerra) que ens ha permès completar algunes paraules i identificar la inscripció amb bastant seguretat a la banda esquerra i, de retruc, completar la de la dreta, pràcticament desapareguda. Es tracta del tercer versicle del psalm 113 (112):

A SOLIS ORTV VS
QVE AD OCCASVM

LAVDABILE NO
MEN DOMINI.

La traducció és: "Des de l'eixida fins a la posta de sol lloeu el nom del Senyor". La recomanació del rellotge servia igualment als religiosos de dins com als feligresos de fora. En aquesta eina per determinar l'hora s'aplegaven doncs la religió, la ciència, l'art i la utilitat.

Potser, els frares escollien aquest psalm en referència a la devoció franciscana del Santíssim Nom de Jesús. El llibre de cor del convent que conserva el Connecticut College (EE.UU.) recull al foli 26 l'ofici del Nom de Jesús (vegeu el llibre de festes de 2005, p. 19-20).

El primer versicle del psalm, "Des de l'eixida fins la posta del sol", indicava també l'horari d'obertura de les portes de la muralla de les ciutats. Per això, trobem aquesta inscripció llatina en algunes portes fortificades, com és el cas de la Puerta de Tierra de les muralles de l'Havana on hi havia un relleu amb un lleó sobre una esfera i la inscripció: A solis ortus ad occasum. D'aquesta manera s'indicava que la porta de la ciutat romania oberta des que naixia el sol fins que moria.

L'obra dels rellotges solars dels segles XVII i XVIII era similar a la pintura al fresc: el rellotge s'havia de pintar amb la preparació d'algeps encara tendra. Prèviament s'hi marcaven les línies amb la punta d'una espàtula. El rellotge d'Alfara conserva algunes d'aquestes incisions en zones on la pigmentació ja ha desaparegut. El fons era blanc, de calç, amb les lletres i les línies rogenques.

També hi havia un rellotge de sol a la torre del palau de la senyoria, mirant la plaça, el qual encara s'aprecia en

algunes fotografies antigues. En la Casa de la Sirena hi havia dos rellotges. Un estava a la torre, en direcció a València, l'altre, en la balconada interior que s'aboca al jardí. D'aquest rellotge encara veiérem l'any 1991 la vareta de l'estilet al mur, durant una visita al monument que ens mostrà l'amic i historiador de Meliana Albert Ferrer.

La restauració de l'exconvent de Sant Dídac enriquirà el patrimoni artístic d'Alfara i potser oferirà troballes interessants, com podria ser l'existència de pintures amb escenes de la vida de sant Francesc a les llunetes del claustre, un costum molt comú als convents de franciscans, caputxins i alcantarins. En el cas del rellotge solar del campanar, encara recuperable, hem pogut esbrinar el contingut d'una inscripció pràcticament oblidada, potser engrescats en la creença que el temps tot ho mostra: TEMPVS OMNIA REVELAT, inscripció llatina que també podríem llegir en qualsevol altre rellotge.

Josep Lluís Cebrià i Molina
<http://www.uv.es/jocemo>
PATRIALFARA <http://uv.es/beframa>

Cançons per un poble i per un poble

1707 va ser un mal any per als valencians. Primer, la derrota d'Almansa i després, els Decrets de Nova Planta amb què el rei borbó Felip V abolia els nostres furs i tractava de fer desaparèixer la nostra llengua, uniformitzant-nos i sotmetent-nos "*por el justo derecho de conquista*". Van ser uns cops molt durs per a la nostra gent. Un cop que, d'alguna manera, encara patim. Però, per sort, la gent va continuar parlant la llengua que li portà Jaume I i el que semblava una desfeta ha sigut, de fet, una victòria: el triomf de milers i milers de valencians i valencianes lleials a la seua realitat de poble lliure i solidari.

Enguany, 2007, es fan 300 anys de tots aquells fets i per commemorar-ho, com que m'han demanat unes ratlles i no disposava de massa temps ni d'espai, he pensat a reproduir tres cançons de la meua obra *Dansa de Vetlatori*, un text que molts han situat en el canon del teatre en la nostra llengua. Són cançons escrites, assajades i cantades ací, al meu poble, Alfara, però que van ser pensades per a tots els valencians i es van passejar per gran part del nostre territori i les nostres ciutats amb una magnífica acollida i molta il·lusió.

La primera cançó és la *Marxa dels camperols* i vol recollir l'esperança i l'alegria dels nostres avantpassats davant la possibilitat de vèncer els borbons i el seu centralisme, tot proclamant l'arxiduc Carles d'Àustria i unes lleis més justes en la distribució de terres i més respectuoses amb la nostra realitat com a poble. És una marxa que s'obri al crit d'Harca, una paraula que molts xiquets fèiem servir en els nostres jocs infantils. Després, hi ha la *Cançó del poble*, que té el ritme del bolero mític conegut com la "*dansa del vetlatori*" i que es cantava i ballava quan moria algun "*albaet*". O siga, alguna criatura innocent de pocs dies o mesos. Es pot cantar i ballar, si es vol, amb aquesta música i tracta d'expressar la desfeta a què els francesos van voler sotmetre'ns i ara els "*albaets*" són tots els nostres avantpassats i tots els que han donat la vida per les nostres llibertats. Per fi, la *Cançó de Maria* recull l'esperança ja que les mares, i les dones en general, són la garantia de la continuïtat de la vida malgrat tanta guerra i tanta sang. Elles, abans i ara i sempre, són la promesa del futur.

Que aquestes cançons d'un poble, Alfara, i per a un poble, els valencians, ens ajuden a ser més lliures i a mirar el demà des del nostre passat de resistència i lleialtat a la cultura i a tots els milions d'homes i dones que han viscut i que encara viuen i treballen per situar-nos entre els pobles de la terra des de l'exigència, l'honradesa l'esforç, la veritat, la igualtat i la solidaritat.

Cançó de Maria

L'amor que jo he volgut donar-te, ai estimat, naix com fruit de la terra entre pedres i cards.

Com trepitjant les pedres baixa el riu a la mar, en el record, per sempre, la vida ha de quedar.

Contra la mort, la vida, la llum, contra la por; contra l'allunyament del poble és el record.

L'ocell que canta el dia saluda nous infants, aquells que fem nosaltres d'amor, contra la sang.

L'amor que jo he volgut donar-te, ai estimat, naix com fruit de la terra entre pedres i cards.

Marxa dels camperols

- Harca!
Harca! Harca! Harca!
Si tots ens posem en marxa,
Els senyors s'acabaran.

Per les ones de la mar Basset ha arribat al poble, per ajudar-lo a enllestir el Consell i la gent noble.

- Harca!
Harca! Harca! Harca!
Si tots ens posem en marxa,
Els senyors s'acabaran.

Corrent per camins i pedres, ja vénen els camperols, proclamen les lleis més seues i espanten tots els mussols.

- Harca!
Harca! Harca! Harca!
Si tots ens posem en marxa,
Els senyors s'acabaran.

Tots aquells que fins ara res que fós seu no han tingut, avui ja tenen la terra: Avança, poble menut!

- Harca!
Harca! Harca! Harca!
Si tots ens posem en marxa,
Els senyors s'acabaran.

Cançó del poble

Des del meu cor jo clame a Déu i tots els sants pels clars fillets del poble que avui s'emporta el mar.

La sang corre, dels hòmens. Borbolla el pit un clam. Fortes vénen les ones. Bufa, brau, el Llevant.

La sang va fent camins, camins cap a la mar, i de vermell les ones el cel esguitaran.

La sang era del hòmens on no és ja més la sang i assaona les aigües: mil roses naixeran.

La mare al dematí murmurà un cantar i dansarà una dansa per sos infants vetllar.

En el record per sempre, els hòmens duraran i viuran llarga vida en els fills de la sang.

I presents seran sempre en la terra i el cant, en la dansa del poble i en les flors de la mar.

Des del meu cor jo clame a Déu i tots els sants pels clars fillets del poble que avui s'emporta el mar.

Manuel Molins.

L'home que no contava històries

Al meu barri tinc una amiga que li diuen Marta. És morena, més morena que jo; ens nota que sos pares vivien al camp. Anem juntes a l'escola, i allí, aprenent coses noves, ens ho passem la mar de bé. Alguns dies quan no tenim ganes de fer feina, xarrem en classe o fem alguna barrabassada. Si el mestre s'entera ens riny tot enfadat. Però això són poques vegades. Quan acabem l'escola, si encara és de dia o també els dissabtes, correuem tot el poble amb les bicicletes. De vegades la mare ens mana que anem a comprar.

Prop de casa hi ha un parc molt gran, allí ens reunim la colla d'amics a jugar. Les iaies i els iaies xarren al sol. Alguna mare ve de comprar o una altra du el xiquet al braç. Tothom pareix content. Només en un banc solitari hi ha el pare de Marta, llegint el diari. Mai no diu res però, si ens veu passar, ens saluda amb el braç. Son pare sempre va vestit amb la granota blava de la fàbrica. No va a l'escola perquè és gran, però tampoc no va a treballar com fan tots els pares. Marta diu que el seu pare és un aturat, que vol dir que mai no té treball. Per això sempre se'l veu amoïnat.

Abans que ella nasquera vivien al camp. En la tele havien vist que ací, a la ciutat, hi havia treball i escoles, botigues molt més grans. Per això, un dia agafà la maleta d'una mà i de l'altra la seua dona i vingueren il·lusionats a la ciutat. Treballava a una fàbrica i era feliç amb el trac-trac de la màquina que havia de portar. Ràpidament féu amics en el nou treball. Els dies de festa eixien a passejar, miraven botigues ... i somiaven amb Marta. Encara no sabien com seria.

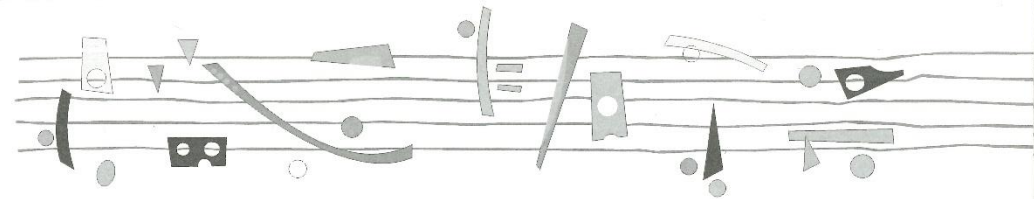
Quan Marta va nèixer, al seu pare se li va acabar el treball. Aleshores, decidit anà a buscar-ne un altre. Tocava moltes portes però ja no necessitaven personal. Ell, a la ciutat, no sabia fer altra cosa que portar aquella màquina de la fàbrica que feia trac-trac. A molt llocs buscaven només personal especialitzat. Per això, cansat, va decidir d'esperar en aquell banc del parc. Sempre llegia el diari per veure si necessitaven un operari eficient.

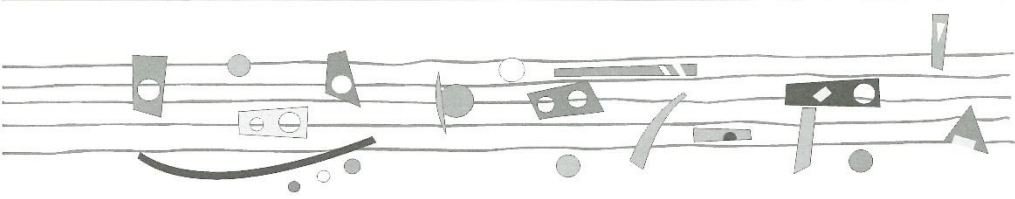
Un dia, el mestre ens va dir que havíem de fer un treball sobre les plantes. Al principi no sabíem per on començar. Marta va dir,

- Li ho direm a mon pare, ell era llaurador.

Quan li ho diguérem s'alegrà molt, i digué que podríem fer una excursió al camp. Se sentia molt content de ser útil de nou. Mai no he vist ningú que coneguera tantes plantes. Se'n sabia tots els noms, i de cadascuna ens contava una història o algun remei casolà. Aquell home tan callat, aquell dia xarrava més que mai. Recordava com era la vida quan ell vivia al camp.

Els llauradors conreen l'horta amb la mateixa cura que un jardí molt gran. I quan acaben la feina alcen la vista a l'horitzó i respiren a fons. Se senten satisfets del treball ben fet. Primer fiquen les llavors en cossiets molt petits dins d'un hivernacle, perquè les

plantetes quan naixen són tan delicades com un nadó al seu bressol. Una vegada han crescut un poc, les planten directament als solcs. Allí és on es faran grans, fins el dia que arribarà la collita.

Sí, criar plantetes és molt interessant, però a casa no en podem tenir. Diu la mare que es moren a causa de la contaminació. El balcó de ma casa dona a una gran avinguda plena de cotxes i camions.

- No us preocupeu -Va dir tranquil el pare de Marta-. Tinc una idea! Ja veureu com podrem conrear el nostre propi jardinet. Ara, busqueu algun recipient.

En un moment vaig trobar dos pots que hi havia tirats per terra. Molta gent quan ix al camp pensa que com és tan gran no s'embruta mai, habituats com estan a viure una casa xicoteta.

- Açò valdrà ? ? vaig dir, mostrant un pot de conserva rovellat.

Quan tornàvem contents de l'excursió, vam preguntar de nou al pare de Marta on pensava que podríem guardar les plantetes. Digué que havia pensat deixar-les al parc, on ell sempre seia, enfront del seu banc. Aixina ell podria ocupar-se'n cada dia. Però com arribàrem de nit a casa, ja no les vam poder plantar. Quina ràbia, l'endemà havíem d'anar primer a classe. No vaig dormir molt pensant com les plantàriem. Em feia il·lusió tenir el meu propi jardí. Quan a l'escola contàrem la nostra excursió al camp i tot el que havíem après de les plantes, el mestre es posà molt content. Érem l'enveja de tota la classe.

La plantada va ser emocionant. A un racó de la gespa que la gent havia xafat en passar, el pare de Marta preparà el nostre hortet. Amb un pitxer de casa vam regar el planter. Havia quedat preciós. Ara, quan passàvem pel parc veïem el pare de Marta sempre ocupat.

Una dia passà un home molt gros, acompanyat de dos municipals. El pare de Marta es va ficar molt roig, ja pensava que l'anaven a empresonar. Aquell home era l'alcalde.

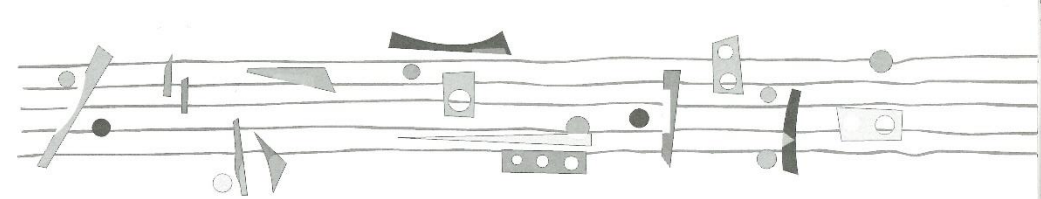
- El veig molt enfeinat.

- Sóc un home aturat, ja no hi ha treball a la fàbrica i com sóc home de camp...

- Pense -digué l'alcalde gratant-se la barbeta- que vosté és la persona que anem buscant. Al barri fa falta un jardiner eficient. Potser pot interessar-li el treball.

Des d'aleshores el pare de Marta torna a treballar. Està content perquè ara treballa al camp vivint en la ciutat.

Pau M.

El sol de la vesprada

*Carta estiuenca per al Maik, Rosalía, Empar... on estiguen i quan vullguen llegir-ho.
O per a ningú, i que es perda entre el firmament.*

El sol de la vesprada, tebi de núvols, es filtra esquiú entre les fulles del salze. Ombra insegura, vent inexistent, l'estiu es presenta entre ressecs arbustos i aromàtiques plantes de muntanya mediterrània, que van ser transportades a est jardí absurd, regalat a la ciutat pels amants del cement i l'asfalt. (I així fer callar les seues consciències de dubtosa existència). Lògicament és un jardí aplaudit pels seus mentors i acceptat amb laxitud per la ciutat assedegada de zones verdes.

Xiprers retallats a l'anglesa, pèrgoles amb enfiladores a la francesa, tarongers reduïts a plantes de cossi i altres més desenvolupats, enfilats en bancals com a plantacions de reserves vegetals. Alguna palmera que altiva distrau la visió, pareix saludar amb els seu brancatge vinclant, els quatre xops que a l'uníson s'eleva entre la graveta general del jardí.

Els tarongers arrencats en escala, semblen estar en formació de batalla, a punt d'atacar al Màgic Obscur del Senyor dels Anells. Però entre ells i jo surt la figura metàl·lica de Dafne. (Quin cullet més graciós que mostra) És una nimfa de les aigües i lògicament tinc un estany al meu costat i darrere d'ella. No me n'havia adonat perquè realment sembla un bassal de reg amb les aigües verdes de llimacs. Això sí, les baranes estan perfectament a midades i acabades amb llur cement refinat, en un quadrat impecable, com ho està tot el jardí. (Em recorda el pentinat inamovible dissenyat amb compàs i cartabó de l'alcaldesa).

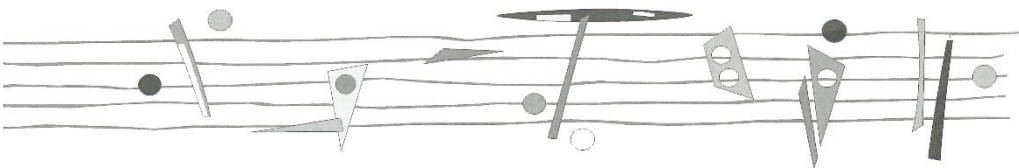
L'espígol i la camamil·la, aromatitzen l'expressió espantada de Dafne. Ella es convertix en llorer per a salvar la seua virginitat dels desitjos carnals d'Apol·lo.

En realitat, esta Dafne és de bronze i el llorer del qual sorgiu o s'amaga la seua figura de braços oberts, és un tronc d'arbre sense fulles; però a mi m'atrau mirar-la i pensar que açò no és la ciutat, que no sóc a València.

És a la vesprada, quan el sol li dona directament en el rostre, quan l'estàtua pren tota la seua expressivitat. Apol·lo, anomenat també Febus, el déu més formós, aquell que porta el sol cada matí, ve a arreplegar-lo per al descans nocturn. Des del seu setial privilegiat adverteix la presència de la dona.

Els déus i els mortals no solen tindre relacions felices. Sempre resulten problemàtiques per a les persones. Clar que als déus, no els preocupen els efectes que produeixen en els mortals la satisfacció dels seus desitjos.

Dafne admira Apol·lo, el respecta, el reverencia, però no pot accedir als seus desitjos. La seua dignitat personal li pareix molt important i no pot deixar de sentir-se

joguets del plaer d'un déu. Encara que est déu siga el més guapo de l'Olimp. Per això, fuig de la seua presència. Apol·lo és més ràpid que ella. Dafne es desespera, crida, invoca Júpiter, Diana, Atenea... Sols és escoltada per son pare, el riu. (Els deus també solen fer colla) El pare-riu la transforma en un llorer quan ja les mans d'Apol·lo la subjecten. El déu plora no se sap si de pena o frustració, abraçat al tronc del llorer: des d'aquell dia, l'arbre sagrat d'Apol·lo. (Acabe d'advertir que en aquest jardí no hi ha llores).

Estaria bé pensar que Dafne era la primera feminista de la història, però no és així. Cal anotar que Cupido, el déu-xiquet, aquell que llança les fletxes als enamorats, estava enfadat amb Apol·lo i li frustrava totes les seues conquestes, enviant fletxes contràries: de desamor. Cupido és un déu terrible. Unix i desunix com li sembla bé i ningú pot fer-li front. Sempre guanya. I mentrestant, què fem les persones? Servir al joc dels déus. En est fet sí que Dafne no s'enganyà.

L'artista ha copiat Dafne en el moment crucial. El més dramàtic. Aquell que pareix més artístic. No ha estat molt original ja que escultors i pintors sempre han perseguit l'escena per a les seues obres, però servix per fer somniar els visitants. La pobra sembla tan amargada que et fa oblidar la seua nuesa... No és gens voluptuosa... I l'estàtua tampoc no té gran qualitat artística... Simplement, està.

Els pardals m'adverteixen que ja és hora d'acabar, entonant els seus refilets nocturns. Potser d'emparellament. Tot és tan bucòlic. Fins els pares que passen els seus xiquets, i l'ancià acompanyat pel seu cuidador, que ha espentat la cadira de rodes sobre la qual s'asseu ara mirant una revista, mentres el seu acompanyant berena... (No hi haurà ningú al meu poble que faça un lloquet tranquil i verd com est?).

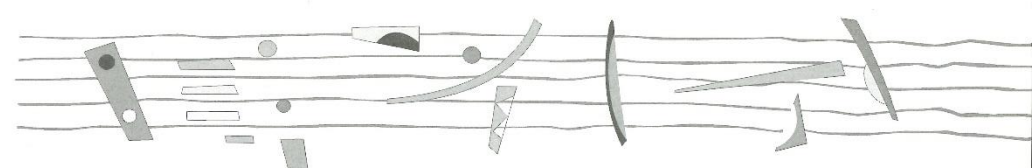
Dos turistes han fotografiat Dafne i dos tórtors surten disparades des d'algun lloc perquè la fotografia tinga moviment. Segurament, i com a fons cultural, apareixerà jo, escrivint a la llunyania. Sempre queda bé un toc literari entre el fullatge.

Sí, un toc cultural mentres el déu-sol et persegueix i destruint els teus dubtes i prejudicis, aconseguix transportar-te a les més altes cotes del plaer. Què importen les dignitats apreses, els judicis de valors socials davant de la força de la naturalesa! Mai els braços d'un déu poden ser substituïts. Mai els seus abraços poden ser menyspreats. La bellesa, la tendresa, la gràcia, el plaer de la naturalesa, emborratxa els sentits per a fer-los aconseguir les cimeres de l'existència.

Per què témer l'amor? Acceptar-lo, assaborir-lo, viure'l. Jugar el joc dels déus, aprendre d'ells i arribar a vèncer-los.

Demà. Demà tornarà el carro del sol a creuar els cels, però aquesta vesprada és meua.

Josep Mari i Mollà
18/6/07

Fragments de cel

Disg

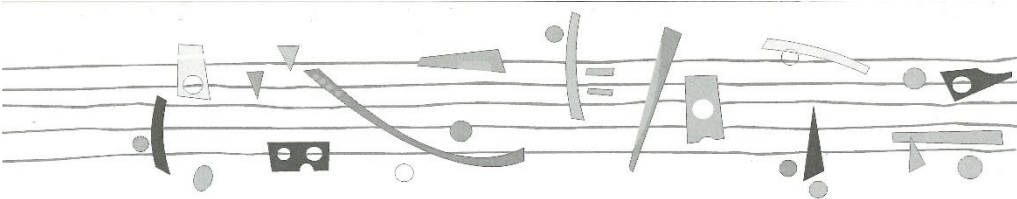
La vesprada s'ha obscurit amb un dens teixit de núvols. La pluja, gota a gota, ha volgut captivar les ales de la llum, mentre m'envaïa una sensació de timidesa i d'inquietud en la superfície de la mirada, com si el diàleg amb les hores passades retornara el pou profund de les ferides. Aprent de la passió veritable perdure endins l'espessor de la boira. Deixant en l'essència del goig l'empremta més profunda. El fruit de la reflexió com un camí imprescindible i l'embriaguesa de l'estima feta arrels dins els ulls. Ningú és indispensable, vas dir, quan trobes el teu propi univers. Vaig obrir el calaix de l'horitzó on només compartint la roda del temps és possible recollir maragdes d'esperança.

Silenci

Demà t'escriuré i ja no sabré parlar-te amb els ulls, t'escriuré i ja no sabré acaronar-te amb la veu. Aturada en les hores, les frases s'estiren lentament i després es paralitzen i emmudeixen. Tot és trist com el final del capvespre en què les llums s'apaguen i ens quedem sols, mirant com les pupil·les es perden en la foscor de la nit. On és la meua veu? M'escolte llunyana i només em resten paraules tallades. I, en l'arc de la lluna, copse la meua solitud, m'abrace fort al deler de mi mateixa i palpe la provisionalitat de les coses. La veu ja no hi és i tot deixa de ser possible. I jo aletege com un ocell atrapat.

Aquest poemari va guanyar el premi de poesia "Fundació Cultura poeta Francisco Mollà" de la Vila de Petrer l'any 2006.

Maria Carme Arnau i Orts

Malaurança de l'hora plena

Vaig perdre, vas perdre, i no és el mateix

ara saps que has perdut massa vegades
i et quedes, per fi, quiet i miserable, com un espantaocells
amb l'abandonament immune de la palla seca,
els llavis tallats pel salobre, el temps mut, doncs
t'abandonaren aqueixes lentes pupil·les

d'abans, ben formoses com besades que corrien
nues pels profunds viarans de boscos marcits en la seua soledat
de camuflatge sòrdid, amb les parpelles cansades corren ara
darrere dels aliens autobusos de línies
inexplicables que s'esborren a cada instant.

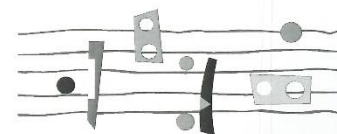
has après de
bell nou a disfressar-te l'ànima i, amb mossos breus, i profundes
desídies, et mastegues, ben atent, el fetge, el vòmit, la pintura
inflada de les galtes. tot el que et fou perdut ara és
una molt més immensa amarguesa inimaginable en l'acte
de saber-se vençut.

i cal marxar ràpidament,
volant com les incrèdules garses que
contemples des dels refugis antibombardeig esdevenint
petits punts d'un horitzó que també s'allunya irremeiable,
i des del seu somriure la grisa desfeta del cor.

Aquest poemari ha guanyat el premi de poesia
"Jordi de Sant Jordi" de la Vall d'Uixó
l'any 2007.

Alfons Navarret

D'aquest llibre de festes
publicat per l'Ajuntament d'Alfara del patriarca
s'han imprés mil exemplars.
La coberta i els motius interiors
són d'Enric M. Català, pintor d'aquest poble.
Els treballs de composició i maquetació
els ha fet Imprenta Llorens
que ha estat responsable de la impressió.
El contingut d'aquest projecte va estar acordat
el 29 de juny de MMVII
tres-cents anys després de la dissortada publicació
del Decret de Nova Planta que va anul·lar els Furs Valencians
i l'any de la publicació del Nou Estatut dels Valencians.

Han intervingut en la confecció del Llibre de Festes:

Enric M. Català (portada), Joan Vicent Murillo (maquetació), Toni Cabo (il·lustracions del conte),
Enric M. Cuñat Sesé, Álvaro Martínez, Maria Carmen Arnau Orts, Pau Marqués, Manuel Molins,
Josep Marí i Mollà, Antonio Miguel Miguel Gómez, Josep Lluís Cebrian, Alfons Navarret.

*Toca la banda,
la pólvora fa festa,
flaira el llentísole
les nit de processó:
són festes al meu poble.*

AJUNTAMENT
D'ALFARA DEL PATRIARCA

mancomunitat
CARRAIXET

festes patronals al far del patriarca 2007

